Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

15 март 2012 година*

„Авторско право и сродните му права в информационното общество — Пряка приложимост на Римската конвенция, на Споразумението ТРИПС и на WPPT в правния ред на Съюза — Директива 92/100/ЕО — Член 8, параграф 2 — Директива 2001/29/ЕО — Понятие „публично съобщаване“ — Публично съобщаване на звукозаписи, излъчвани по радио в зъболекарски кабинет“

По дело C-135/10

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Corte d'appello di Torino (Италия) с акт от 10 февруари 2010 г., постъпил в Съда на 15 март 2010 г., в рамките на производство по дело

Società Consortile Fonografici (SCF)

срещу

Marco Del Corso,

в присъствието на:

Procuratore generale della Repubblica,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на състав, г-н J. Malenovský (докладчик), г-н E. Juhász, г-н G. Arestis и г-н T. von Danwitz, съдии,

генерален адвокат: г-жа V. Trstenjak,

секретар: г-жа A. Impellizzeri, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 април 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Società Consortile Fonografici (SCF), от L. Ubertazzi, F. Pocar и B. Ubertazzi, avvocati,

— за г-н Del Corso, от адв. R. Longhin, A. Tigani Sava, L. Bontempi и V. Vaccaro, avvocati,

* Език на производството: италиански.

— за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-н P. Gentili, avvocato dello Stato,

— за Ирландия, от г-н D. O'Hagan, в качеството на представител, подпомаган от г-н E. Fitzsimons и г-н J. Jeffers, barristers,

— за гръцкото правителство, от г-жа G. Papadaki, в качеството на представител,

— за френското правителство, от г-н J. Gstalter, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от г-жа J. Samnadda и г-жа S. La Pergola, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 29 юни 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването както на член 8, параграф 2 от Директива 92/100/ЕИО на Съвета от 19 ноември 1992 година относно правото на отдаване под наем и в заем и относно някои права, сродни на авторското право в областта на интелектуалната собственост (ОВ L 346, стр. 61; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 120), така и на член 3 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Società Consortile Fonografici (наричано по-нататък „SCF“) и г-н Del Corso, орален хирург, във връзка с излъчването по радио в частния му зъболекарски кабинет на звукозаписи, които са обект на закрила.

Правна уредба

Международна правна уредба

3 В Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост (наричано по-нататък „Споразумението ТРИПС“), което представлява приложение 1 В към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО), подписано в Маракеш на 15 април 1994 г. и одобрено с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.) (ОВ L 336, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 3), се съдържа част II, озаглавена „Стандарти за достъп, обхват и използване на правата върху интелектуалната собственост“. Съгласно член 14, параграфи 1, 2 и 6, който се намира в тази част от посоченото споразумение:

„1. Относно звукозаписа на изпълнението им артистите изпълнители следва да имат възможност да предотвратяват следните действия, когато се предприемат без тяхно разрешение: звукозапис на незаписаното им изпълнение и възпроизвеждането на такъв

звукозапис. Артистите изпълнители следва да имат и възможност да предотвратяват следните действия, когато се предприемат без тяхно разрешение: излъчване по безжичен път и публично [съобщаване] на техните изпълнения на живо.

2. Продуцентите на звукозаписи имат право да разрешават или забраняват пряко или непряко възпроизвеждане на техните звукозаписи.

[…]

6. Относно правата, предоставени съгласно параграфи 1, 2 и 3, всяка страна членка може да определи условия, ограничения, изключения и резерви до степен, разрешена от [Международната конвенция за закрила на артистите изпълнители, продуцентите на звукозаписи и излъчващите организации, съставена в Рим на 26 октомври 1961 г., наричана по-нататък „Римската конвенция“]. Същевременно разпоредбите на член 18 от Бернската конвенция (1971 г.) също се прилагат *mutatis mutandis* по отношение правата на артистите изпълнители и продуцентите на звукозаписи [върху] звукозаписите“.

4 На 20 декември 1996 г. Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) приема в Женева както Договора на СОИС за изпълненията и звукозаписите (наричан по-нататък „WPPT“) така и Договора на СОИС за авторското право (наричан по-нататък „WCT“). С Решение 2000/278/ЕО на Съвета от 16 март 2000 година (ОВ L 89, стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 20, стр. 212) тези два договора са одобрени от името на Европейската общност.

5 Член 1 от WPPT гласи:

„1. Разпоредбите на този международен договор не отменят взаимните задължения на договарящите се страни по реда на [Римската конвенция].

2. Защитата, предоставена по реда на този международен договор, не накърнява и по никакъв начин не [засяга] защитата на авторските права върху произведения на [литературата и изкуството]. Следователно този международен договор не може да бъде тълкуван като ограничителен по отношение на такава защита.

3. Този международен договор не е свързан със или ограничаващ права и задължения по реда на други международни договори“.

6 Съгласно член 2, буква б) от WPPT за целите на този договор „фонограма“ е „записът на звука на [изпълнение] или на друг звук, или на възпроизведен звук със средства, различни от тези на кинематографията или аудиовизията“.

7 Член 2, буква г) от WPPT предвижда, че „продуцент на фонограма“ е „физическото или юридическото лице, което […] поема инициатива и[…] носи отговорност за първия запис на звука на [изпълнението], друг звук или възпроизведен звук“.

8 Съгласно член 2, буква ж) от WPPT „[публично съобщаване]“ на изпълнение или на фонограма означава „[…] представянето пред обществена аудитория чрез всякакви […] средства, с изключение на разпространение в ефир, на звук от [изпълнение, звук] или възпроизведен звук, записан под формата на фонограма; за целите на член 15 [изразът „публично съобщаване“] включва [създаването на възможност обществената аудитория да чуе] звук или възпроизведен звук, записан под формата на […] фонограма“.

9 Член 10 от WPPT, озаглавен „Право на предоставяне на записани изпълнения“, гласи:

„Изпълнителите притежават изключителни права за предоставяне на разрешение във връзка с предоставянето [на обществената аудитория] на [техни] изпълнения под формата на фонограми чрез жични или безжични средства по начин, позволяващ на широката аудитория достъп до тях в индивидуално избрано от нея време“.

10 Член 14 от WPPT, озаглавен „Право на предоставяне на фонограми“, предвижда:

„Продуцентите на фонограми притежават изключителни права за предоставяне на разрешение във връзка с предоставянето [на обществената аудитория] на [техни] фонограми чрез жични или безжични средства по начин, позволяващ на широката аудитория достъп до тях в индивидуално избрано от нея време“.

11 Член 15 от WPPT, озаглавен „Право на възнаграждение за разпространение в ефир и [публично съобщаване]“, гласи:

„1. Изпълнителите и продуцентите на фонограми притежават право на еднократно [справедливо] възнаграждение за пряко или непряко ползване на фонограми, публикувани […] [с търговска цел за излъчване] или за целите на [публично съобщаване].

2. Националните законодателства на договарящите се страни [могат] да съдържат разпоредби във връзка с еднократното [справедливо] възнаграждение, платимо от по[лзвателя] на изпълнителя или на продуцента на фонограма, или съвместно на изпълнителя и на продуцента на фонограма. В случай че отношенията между изпълнителя и продуцента на фонограми не [са уредени от] споразумение, договарящите се страни имат право да приемат законодателен акт, уреждащ […] разпределението на сумата на еднократното [справедливо] възнаграждение между изпълнителя и продуцента на фонограми.

3. В нарочно уведомление до генералния директор на Световната организация за интелектуалн[а собственост] всяка от договарящите се страни има право да декларира, че ще прилага разпоредбите […] на параграф 1 единствено по отношение на [определени видове] ползване, че ще [ограничи по друг начин прилагането на тези разпоредби] или че разпоредбите няма да бъдат прилагани.

4. За целите на този член предоставените на обществена аудитория фонограми посредством жична или безжична технология по начин, позволяващ достъп до такива фонограми във време и на място по избор на отделните членове на обществената аудитория, се счита за [публикуване] с търговски цели“.

12 Съгласно член 23, параграф 1 от WPPT:

„Договарящите се страни се задължават да приемат мерки [в съответствие със своята правна система, гарантиращи прилагането на настоящия договор]“.

13 Член 8 от WCT, озаглавен „Право на [публично съобщаване]“, гласи:

„Без да се накърнява прилагането на разпоредбите на член 11, параграф 1, ii), член 11bis, параграф 1, i) и ii), член 11ter, параграф 1, ii), член 14, параграф 1, ii) и член 14bis, параграф 1 от Бернската конвенция, авторите на литературни и художествени произведения имат изключителното право да разрешават [публичното съобщаване] на своите произведения, по безжичен път или чрез кабел, включително и да предлагат достъп до своите произведения на неограничен кръг лица по начин, позволяващ достъпът до тези произведения да бъде осъществен от място и по време, индивидуално избрани от всеки от тях“.

14 За разлика от всички държави членки на Съюза, с изключение на Република Малта, Европейският съюз не е страна по Римската конвенция.

15 Съгласно член 12 от Римската конвенция, който се отнася до вторичната употреба на звукозаписи:

„Ако публикуван с търговска цел звукозапис или презапис на такъв звукозапис се използва пряко за излъчване или за публично съобщаване по друг начин, ползвателят заплаща само едно справедливо възнаграждение на артистите изпълнители или на продуцентите на звукозаписите, или на двете категории носители на права. […]“.

Правна уредба на Съюза

16 Последното съображение от Решение 94/800 гласи:

„като има предвид, че поради неговото естество не може да се прави директно позоваване на Споразумението за създаване на [СТО], включително приложенията към него, пред съдилищата на Общността и държавите членки“.

17 Директива 2006/115/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 12 декември 2006 година за правото на отдаване под наем и в заем, както и за някои права, [сродни на] авторското право в областта на интелектуалната собственост (ОВ L 376, стр. 28; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 3, стр. 14), влязла в сила на 16 януари 2007 г., кодифицира и отменя Директива 92/100.

18 Предвид датата на настъпване на фактите в спора по главното производство обаче същият се урежда от Директива 92/100.

19 Съгласно седмо съображение от Директива 92/100:

„като има предвид, че творческата и художествената работа на авторите и артистите изпълнители има нужда от адекватен доход като основа за по-нататъшна творческа и художествена работа, а инвестициите, нужни за производството на звукозаписи и филми, са твърде високи и рискови; като има предвид, че възможността за осигуряване на този доход и възвръщане на инвестициите може да бъде гарантирана ефикасно [само] чрез адекватна правна закрила на съответните носители на права“.

20 Десето съображение от тази директива гласи:

„като има предвид, че законодателството на държавите членки трябва да бъде сближено така, че да не противоречи на международните конвенции, върху които се основават законите за авторското право и сродните му права в много от държавите членки“.

21 Член 8, параграфи 2 и 3 от Директива 92/100 гласи:

„2. Държавите членки са длъжни да предвидят право, чрез което се гарантира, че ползвателят заплаща еднократно справедливо възнаграждение, ако [публикуван с търговска цел] звукозапис[…] или [презапис] на този звукозапис се използва за излъчване по безжичен път или за какъвто и да е вид съобщаване на публиката, [както] и […] [се] гарантира[…], че това възнаграждение се поделя между съответните артисти изпълнители и продуценти на звукозаписи. При липса на съгласие между артистите изпълнители и продуцентите на звукозаписи, държавите членки могат да установят условията за поделяне на възнаграждението помежду им.

3. Държавите членки са длъжни да предвидят за излъчващите организации изключително право да разрешават или забраняват преизлъчването на техните предавания по безжичен път, както и съобщаването на техните програми на публиката, ако това съобщаване се извършва на места, достъпни за публиката срещу заплащане на входна такса“.

22 Член 8, параграф 2 от Директива 2006/115 гласи:

„Държавите членки предвиждат право, чрез което се гарантира, че ползвателят заплаща еднократно справедливо възнаграждение, ако [публикуван с търговска цел] звукозапис[…] или [презапис] на този звукозапис се използва за излъчване по безжичен път или за какъвто и да е вид публично съобщаване, както и се гарантира, че това възнаграждение се поделя между съответните [артисти] изпълнители и продуценти на звукозаписи. При липса на съгласие между [артистите] изпълнители[…] и продуцентите на звукозаписи, държавите членки могат да установят условията за поделяне на възнаграждението помежду им“.

23 Съображения 15 и 25 от Директива 2001/29 имат следното съдържание:

„(15) Дипломатическата конференция, която се проведе под егидата на [СОИС] през декември 1996 г., доведе до приемането на два нови договора, а именно [WCT] и [WPPT] […]. Настоящата директива също има за цел прилагането на някои от новите международни задължения.

[…]

(25) Правната несигурност по отношение на естеството и нивото на закрила на действия на предаване при поискване по мрежи на произведения, закриляни от авторското право, и на обекти, закриляни от сродните му права, следва да бъде преодоляна, като се предвиди хармонизирана закрила на общностно равнище. Следва да бъде ясно, че всички притежатели на права, признати съгласно настоящата директива, имат изключителното право да предоставят на разположение на публиката произведения, закриляни от авторското право или друг закрилян обект, чрез интерактивни предавания при поискване. Такива интерактивни предавания при поискване се характеризират с факта, че всеки може да има достъп до тях от място и във време, което той избира индивидуално“.

24 Член 3 от Директива 2001/29 гласи:

„1. Държавите членки предоставят на авторите изключително право да разрешават или забраняват публичното [съобщаване] на техни произведения по жичен или безжичен път, включително предоставяне на публично разположение на техни произведения по такъв начин, че всеки може да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него.

2. Държавите членки предвиждат [за изброените по-долу лица] изключително право да разрешават или забраняват предоставяне на публично разположение по жичен или безжичен път по такъв начин, че всеки да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него:

а) за [артистите] изпълнители[…] — на [записите] на техните изпълнения;

б) за продуценти на звукозаписи — на техните звукозаписи;

в) за продуцентите [на първоначалния запис на филми, по отношение] на оригинала и копията на техните филми;

г) за радио- и телевизионните организации — за [записа] на техните излъчвания, независимо дали тези излъчвания са предавани по жичен път или по въздуха, включително чрез кабел или спътник.

3. Правата, посочени в параграфи 1 и 2, не се изчерпват чрез акт на публично [съобщаване] или предоставяне на публично разположение, както е определено в настоящия член“.

Национално право

25 Член 72 от Закон № 633 за закрилата на авторското право и на други, сродни права (legge № 633 recante protezione del diritto d’autore e di altri diritti connessi al suo esercizio) от 22 април 1941 г. (*Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana*, № 166 от 16 юли 1941 г.), заменен от член 11 от Законодателен декрет № 68 за транспониране на Директива 2001/29/ЕО относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (decreto legislativo n° 68, attuazione della direttiva 2001/29/CE sull’armonizzazione di taluni aspetti del diritto d’autore e dei diritti connessi nella società dell’informazione), от 9 април 2003 г. (обикновена притурка към GURI № 87 от 14 април 2003 г.), в приложимата му към спора по главното производство редакция (наричан по-нататък „Законът от 1941 г.“) гласи:

„Без да се засягат правата, които авторът има съгласно дял I, продуцентът на звукозаписи има за срока и при условията, определени в следващите членове, изключителното право да разрешава:

а) прякото или непрякото, временното или трайното възпроизвеждане на звукозаписите му по какъвто и да е начин и под каквато и да е форма, изцяло или частично, чрез всякакви способи на възпроизвеждане;

б) разпространението на екземпляри от неговите звукозаписи. Изключителното право на разпространение не се изчерпва на територията на Европейската общност, освен ако първата продажба на носителя на звукозаписа в държава членка се извършва от продуцента или с негово разрешение;

в) отдаването под наем или в заем на екземпляри от звукозаписите му. Това право не се изчерпва с продажбата на екземпляри или с тяхното разпространение под каквото и да е форма;

г) предоставянето на публичен достъп до звукозаписите му, така че неограничен кръг лица да имат достъп до тях от място и по време, индивидуално избрано от всяко от тези лица. Това право не се изчерпва с предприемането на каквато и да било мярка на предоставяне на публичен достъп“.

26 Член 73, параграф 1 от Закона от 1941 г., заменен от член 12 от посочения по-горе Законодателен декрет № 68, уточнява:

„Продуцентът на звукозаписи и артистите изпълнители, които са представили записаните или възпроизведени върху звуконосител изпълнения, независимо от предоставеното им право на разпространение, право на отдаване под наем и в заем, имат право на възнаграждение за използването на звукозаписите с търговска цел в киното, радиото и телевизията, включително за публичното съобщаване чрез спътник, при обществени танцови мероприятия, в обществени заведения или във връзка с всякакво друго публично използване на звукозаписите. Посоченото право се упражнява от продуцента, който поделя възнаграждението с артистите изпълнители“.

27 Член 73a от Закона от 1941 г., създаден с член 9 от Законодателен декрет № 685 (decreto legislativo n°685, attuazione della direttiva 92/100/CEE concernente il diritto di noleggio, il diritto di prestito e taluni diritti connessi al diritto d'autore in materia di proprieta intellettuale) от 16 ноември 1994 г. (GURI № 293 от 16 декември 1994 г.), гласи:

„1. Артистите изпълнители и продуцентът на използвания звукозапис имат право на справедливо възнаграждение, включително когато използването по смисъла на член 73 не е с търговска цел.

2. Освен ако между страните не е уговорено друго, това възнаграждение се определя, изплаща и поделя съгласно разпоредбите на Правилника [за прилагане на Закона от 1941г.]".

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

28 SCF развива в Италия и извън територията на Италия дейности по „collecting" в качеството си на лице, на което е възложено управлението, събирането и разпределението на таксите между продуцентите на звукозаписи, които са негови членове.

29 Като пълномощник SCF започва преговори с Асоциацията на италианските зъболекари (Associazione Nazionale Dentisti Italiani) с оглед на сключването на колективно споразумение, за да се определи размерът на съответното справедливо възнаграждение по смисъла на член 73 или член 73a от Закона от 1941 г. за „публичното съобщаване" на звукозаписи, включително в офисите на лицата със свободни професии.

30 След неуспешното приключване на тези преговори на 16 юни 2006 г. SCF предявява иск пред Tribunale di Torino срещу г-н Del Corso с цел да се установи, че в частния си зъболекарски кабинет в Торино той излъчва като музикален фон защитени звукозаписи и че за това действие, доколкото представлява „публично съобщаване" по смисъла на Закона от 1941 г., на международното право и на правото на Съюза, трябва да бъде заплатено справедливо възнаграждение.

31 В своя защита г-н Del Corso изтъква по-специално, че в неговия кабинет музиката се излъчва по радиото и че SCF може да се позовава на авторското право само в случай на използване на носител със звукозапис, като според него възнаграждението за слушане на радиопредаването се дължи не от слушателя, а от лицето, което излъчва радио- или телевизионното предаване. Всъщност Законът от 1941 г. изрично разграничавал възнаграждението, дължимо във връзка с диск, от това във връзка с използването на радиоприемник.

32 Г-н Del Corso твърди, че при всяко положение членове 73 и 73a от Закона от 1941 г. са неприложими в случая. Според него всъщност тези членове се отнасят до публичното съобщаване на обществени места и при всякакво друго публично използване на звукозаписи. За разлика от помещенията в обществените здравни заведения обаче, частният зъболекарски кабинет не можел да се разглежда като обществено място.

33 С решение от 20 март 2008 г., изменено с определение от 16 май 2008 г., Tribunale di Torino отхвърля иска на SCF, като приема, че в случая не е налице съобщаване с търговска цел, че видът на излъчваната в зъболекарския кабинет музика няма значение за избора на зъболекар от пациента и че в случая член 73a от Закона от 1941 г. е неприложим, понеже зъболекарският кабинет е частен и поради това не може да се приравни на обществено място или на място, достъпно за обществеността, доколкото пациентите не са недиференцирана публика, а са индивидуализирани и обикновено имат достъп до кабинета след предварително уговорена среща, или във всички случаи, със съгласието на зъболекаря хирург.

34 SCF обжалва това решение пред Corte d'appello di Torino.

35 Като счита, че съществуват съмнения за това дали излъчването на звукозаписи в офисите на лица със свободни професии, като например зъболекарските кабинети, попада в обхвата на понятието „публично съобщаване“ по смисъла на международната правна уредба и тази на Съюза, Corte d'appello di Torino решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Римската конвенция [...], Споразумението ТРИПС [...] и Договорът [WPPT] имат ли непосредствено приложение в общностния правен ред?

2) Посочените актове на международното право имат ли непосредствено задължително действие спрямо частноправните отношения?

3) Понятията „публично съобщаване“, които се съдържат съответно в горепосочените разпоредби на международното договорно право, съответстват ли на тези на общностното право, съдържащи се в Директиви [92/100] и [2001/29]? В случай на отрицателен отговор кой акт има предимство?

4) Безвъзмездното излъчване на звукозаписи в зъболекарски кабинет в полза на и независимо от волята на клиентите, извършено при упражняването на свободна професия, съставлява ли „публично съобщаване“ или „предоставяне на публично разположение“ по смисъла на член 3, параграф 2, буква б) от Директива [2001/29]?

5) Това излъчване поражда ли право на възнаграждение за продуцентите на звукозаписи?“.

По преюдициалните въпроси

По въпроси от първи до трети

36 С първите си три въпроса, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция по същество иска най-напред да се установи дали Римската конвенция, Споразумението ТРИПС и WPPT са непосредствено приложими в правния ред на Съюза и дали частноправните субекти могат да се позовават пряко на тях. На следващо място тя иска да се установи дали понятието „публично съобщаване“, съдържащо се в цитираните международни актове, съответства на понятието в Директиви 92/100 и 2001/29, и накрая, при отрицателен отговор на последния въпрос, кой правен източник трябва да има предимство.

37 На първо място, що се отнася до въпроса дали Римската конвенция, Споразумението ТРИПС и WPPT са непосредствено приложими в правния ред на Съюза, като начало следва да се припомни, че съгласно член 216, параграф 2 ДФЕС „[с]ключените от Съюза споразумения обвързват институциите на Съюза и държавите членки“.

38 Споразумението ТРИПС и WPPT са подписани от Съюза и одобрени съответно с Решения 94/800 и 2000/278. Ето защо това споразумение и посоченият договор обвързват институциите на Съюза и държавите членки.

39 В допълнение съгласно постоянната практика на Съда разпоредбите на споразуменията, сключени от Съюза, са съставна част от неговия правен ред (Решение от 30 април 1974 г. по дело Haegeman, 181/73, Recueil, стр. 449, точка 5, Решение от 30 септември 1987 г. по дело Demirel, 12/86, Recueil, стр. 3719, точка 7 и Решение от 22 октомври 2009 г. по дело Bogiatzi, C-301/08, Сборник, стр. I-10185, точка 23) и следователно са приложими в него.

40 Случаят със Споразумението ТРИПС и с WPPT е такъв.

41 Що се отнася до Римската конвенция, следва да се отбележи, от една страна, че Съюзът не е договаряща страна по него, а от друга — че той не може да се смята за встъпил в правата и задълженията на своите държави членки в приложното поле на тази конвенция, макар и само защото не всички те са страни по тази конвенция (вж. по аналогия Решение от 24 юни 2008 г. по дело Commune de Mesquer, C-188/07, Сборник, стр. I-4501, точка 85).

42 Следователно разпоредбите на Римската конвенция не са част от правния ред на Съюза.

43 На второ място, що се отнася до въпроса дали частноправните субекти могат да се позовават пряко на разпоредбите на Споразумението ТРИПС и на WPPT, трябва да се припомни, че според практиката на Съда не е достатъчно те да са част от правния ред на Съюза. Необходимо е още тези разпоредби да изглеждат, в светлината на своето съдържание, безусловни и достатъчно конкретни, и по естеството и структурата си да допускат такова позоваване (вж. в този смисъл Решение по дело Demirel, посочено по-горе, точка 14, Решение от 16 юни 1998 г. по дело Racke, C-162/96, Recueil, стр. I-3655, точка 31, както и Решение от 10 януари 2006 г. по дело IATA и ELFAA, C-344/04, Recueil, стр. I-403, точка 39).

44 Първото условие е изпълнено, когато разпоредбите, на които се прави позоваване, съдържат ясни и точни задължения, чието изпълнение или действие не зависи от издаването на последващ акт (вж. в този смисъл Решение от 15 юли 2004 г. по дело Pêcheurs de l'étang de Berre, C-213/03, Recueil, стр. I-7357, точка 39 и цитираната съдебна практика, както и Решение от 8 март 2011 г. по дело Lesoochranárske zoskupenie, C-240/09, Сборник, стр. I-1255, точка 44 и цитираната съдебна практика).

45 Що се отнася до Споразумението ТРИПС, нужно е да се напомни, че според последното съображение от Решение 94/800 пред съдилищата на Съюза и държавите членки не може да се прави пряко позоваване нито на Споразумението за създаване на СТО, нито на приложенията към него.

46 Освен това Съдът вече е постановил, че поради естеството и структурата си разпоредбите на Споразумението ТРИПС нямат непосредствено действие и не могат да създадат за частноправните субекти права, на които те да се позовават пряко пред съда по силата на правото на Съюза (вж. в този смисъл Решение от 23 ноември 1999 г. по дело Португалия/Съвет, C-149/96, Recueil, стр. I-8395, точки 42—48, Решение от 14 декември 2000 г. по дело Dior и др., C-300/98 и C-392/98, Recueil, стр. I-11307, точка 44 и Решение от 16 ноември 2004 г. по дело Anheuser-Busch, C-245/02, Recueil, стр. I-10989, точка 54).

47 По отношение на WPPT следва да се отбележи, че съгласно член 23, параграф 1 от него договарящите се страни се задължават да приемат мерки в съответствие със своята правна система, гарантиращи неговото прилагане.

48 Оттук следва, че прилагането на разпоредбите на WPPT от гледна точка на тяхното изпълнение или действие зависи от издаването на последващи актове. Ето защо тези разпоредби нямат непосредствено действие в правото на Съюза и не могат да създадат за частноправните субекти права, на които те да се позовават пряко пред съда по силата на това право.

49 Що се отнася до Римската конвенция, трябва да се напомни, че съгласно член 1, параграф 1 от WPPT разпоредбите на този договор не отменят взаимните задължения на договарящите се страни по реда на Римската конвенция.

50 От това следва, че макар Съюзът да не е договаряща страна по Римската конвенция, по силата на член 1, параграф 1 от WPPT той все пак е длъжен да не възпрепятства изпълнението на задълженията на държавите членки, които произтичат от тази конвенция. Ето защо тя има непряко действие в Съюза.

51 На трето място, що се отнася до въпроса за съотношението между понятието „публично съобщаване“, което фигурира, от една страна, в Споразумението ТРИПС, във WPPT и в Римската конвенция, и от друга, в Директиви 92/100 и 2001/29, следва да се напомни, че съгласно постоянната практика на Съда разпоредбите на правото на Съюза трябва да се тълкуват, доколкото е възможно, с оглед на международното право, особено когато подобни разпоредби целят именно да приведат в действие международно споразумение, сключено от Съюза (вж. по-специално Решение от 14 юли 1998 г. по дело Bettati, C-341/95, Recueil, стр. I-4355, точка 20 и Решение от 7 декември 2006 г. по дело SGAE, C-306/05, Recueil, стр. I-11519, точка 35).

52 Видно от съображение 15 от Директива 2001/29, в това отношение е безспорно, че една от преследваните от нея цели е да се приведат в действие някои нови задължения, възложени на Съюза по силата на WCT и WPPT, които съгласно същото съображение се считат за съществено осъвременяване на международната закрила на авторското право и на сродните му права. При тези условия понятията, съдържащи се в цитираната директива, трябва да се тълкуват, доколкото е възможно, в светлината на посочените два договора (вж. в този смисъл Решение от 17 април 2008 г. по дело Peek & Cloppenburg, C-456/06, Сборник, стр. I-2731, точка 31).

53 Освен това от десето съображение от Директива 92/100 следва, че законодателството на държавите членки трябва да бъде сближено така, че да не противоречи на международните конвенции, на които се основават законите за авторското право и сродните му права в много от държавите членки.

54 Следователно с тази директива, която цели да хармонизира някои аспекти в областта на интелектуалната собственост, при спазване на съответните международни актове в областта на авторското право и на сродните му права като Римската конвенция, Споразумението ТРИПС и WPPT, трябва да бъде въведена съвкупност от норми, съвместими с нормите в тези актове.

55 От всичко изложено дотук следва, че понятията, които фигурират в Директиви 92/100 и 2001/29, като „публично съобщаване“, трябва да се тълкуват в светлината на съответните понятия, съдържащи се в цитираните международни актове, и то така, че да останат съвместими с тези актове, като същевременно се отчитат контекстът, в който са използвани въпросните понятия и целта на релевантните разпоредби от съответните международни актове в областта на интелектуалната собственост.

56 С оглед на предходните съображения на първите три въпроса следва да се отговори, че:

— разпоредбите на Споразумението ТРИПС и на WPPT са приложими в правния ред на Съюза,

— Римската конвенция, доколкото не е част от правния ред на Съюза, не се прилага в Съюза, но все пак има непряко действие в него,

— частноправните субекти не могат да се позовават пряко нито на споменатата конвенция, нито на Споразумението ТРИПС, нито на WPPT,

— понятието „публично съобщаване“ трябва да се тълкува в светлината на съответните понятия, съдържащи се в Римската конвенция, в Споразумението ТРИПС и в WPPT, и то така, че да остане съвместимо с тези актове, като същевременно се отчитат контекстът, в който са използвани въпросните понятия и целта на релевантните разпоредби от съответните международни актове в областта на интелектуалната собственост.

По четвъртия и петия въпрос

Предварителни бележки

57 С четвъртия и петия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи както дали безвъзмездното излъчване на звукозаписи в зъболекарски кабинет в полза на и независимо от волята на клиентите, извършено при упражняването на свободна професия, съставлява „публично съобщаване“ или „предоставяне на публично разположение“ по смисъла на член 3, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29, така и дали това излъчване поражда право на възнаграждение за продуцентите на звукозаписи.

58 Във връзка с това като начало следва да се отбележи, че от текста на тези въпроси е видно, че запитващата юрисдикция се позовава на член 3, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29, който се отнася до изключителното право на продуцентите на звукозаписи да разрешават или забраняват предоставянето на публично разположение по жичен или безжичен път на звукозаписите им по такъв начин, че всеки да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него.

59 Видно от изложението на мотивите към предложението за Директива 2001/29 [COM(97) 628], потвърдено в съображение 25 от тази директива, по смисъла на цитираната норма предоставянето на публично разположение се отнася до „интерактивните предавания при поискване“, които се характеризират с това, че всеки може да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него.

60 Както личи обаче от акта за преюдициално запитване, предмет на спора в главното производство е само излъчването по радио на музика в зъболекарски кабинет в полза на клиентите, които са там, а не интерактивното предаване при поискване.

61 Въпреки това, съгласно съдебната практика, за да се даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран, при необходимост Съдът трябва да преформулира въпросите, които са му зададени (Решение от 4 май 2006 г. по дело Haug, C-286/05, Recueil, стр. I-4121, точка 17 и Решение от 11 март 2008 г. по дело Jager, C-420/06, Сборник, стр. I-1315, точка 46).

62 Освен това, за да се даде на националния съд такъв полезен отговор, може да е необходимо Съдът да вземе предвид норми на правото на Съюза, които запитващата юрисдикция не е посочила в изложението на преюдициалните си въпроси (Решение от 26 юни 2008 г. по дело Wiedemann и Funk, C-329/06 и C-343/06, Сборник, стр. I-4635, точка 45 и Решение от 23 ноември 2010 г. по дело Tsakouridis, C-145/09, Сборник, стр. I-11979, точка 36).

63 В това отношение е нужно да се отбележи, че член 8, параграф 2 от Директива 92/100 има за цел да гарантира, че ползвателят заплаща справедливо възнаграждение на артистите изпълнители и на продуцентите на звукозаписи, ако публикуван с търговска цел звукозапис или презапис на този звукозапис се използва за излъчване по безжичен път или за какъвто и да е вид публично съобщаване.

64 При това положение четвъртият и петият въпрос по същество следва да се разбират като запитване дали понятието „публично съобщаване“ по смисъла на член 8, параграф 2 от Директива 92/100 трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща безвъзмездното излъчване на звукозаписи в зъболекарски кабинет в полза на и независимо от волята на клиентите, извършено при упражняването на свободна професия, и дали това излъчване поражда право на възнаграждение за продуцентите на звукозаписи.

По допустимостта

65 Според г-н Del Corso четвъртият и петият въпрос са недопустими, тъй като той никога не бил признавал, че с радиоапарата си е разпространявал сред своите пациенти в зъболекарския си кабинет защитени звукозаписи, още повече че за това разпространение посочените лица изобщо не са плащали билет за вход.

66 В това отношение следва да се напомни, че задължение на националната юрисдикция, а не на Съда, е да установява фактите, които са в основата на спора по главното производство, и да определя последиците им за решението, което трябва да постанови (вж. по-специално Решение от 16 септември 1999 г. по дело WWF и др., C-435/97, Recueil, стр. I-5613, точка 32 и Решение от 11 ноември 2010 г. по дело Danosa, C-232/09, Сборник, стр. I-11405, точка 33).

67 Всъщност, доколкото при разпределянето на правомощията между юрисдикциите на Съюза и националните юрисдикции поначало националната юрисдикция е тази, която следва да провери дали във висящото пред нея дело са изпълнени фактическите предпоставки, за да се приложи норма на Съюза, когато се произнася по преюдициално запитване Съдът може при необходимост да даде пояснения, за да насочи националната юрисдикция при нейното тълкуване (вж. в този смисъл Решение от 4 юли 2000 г. по дело Haim, C-424/97, Recueil, стр. I-5123, точка 58 и Решение от 4 юни 2009 г. по дело Vatsouras и Koupatantze, C-22/08 и C-23/08, Сборник, стр. I-4585, точка 23).

68 Видно от акта за преюдициално запитване, в случая четвъртият и петият въпрос се основават на фактическата предпоставка, че г-н Del Corso разпространява сред пациентите си защитени звукозаписи.

69 Ето защо тези въпроси следва да се приемат за допустими и да се разгледат във фактическата рамка, очертана от запитващата юрисдикция.

По съществото на спора

70 Що се отнася до понятието „публично съобщаване“, като начало следва да се отбележи, че то фигурира не само в член 8, параграф 2 от Директива 92/100 — релевантна в случая по главното производство норма, но и в член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, и по-специално в член 12 от Римската конвенция, в член 15 от WPPT и в член 14, параграф 1 от Споразумението ТРИПС.

71 Както следва от точка 55 от настоящото решение, понятието „публично съобщаване“ трябва да се тълкува в светлината на съответните понятия, съдържащи се в Римската конвенция, в Споразумението ТРИПС и във WPPT, и то така, че да остане съвместимо с тези актове, като същевременно се отчитат контекстът, в който са използвани въпросните понятия и целта на разпоредбите от цитираните актове.

72 Необходимо е да се напомни, че съгласно член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 държавите членки предоставят на авторите изключително право да разрешават или забраняват публичното съобщаване на техни произведения по жичен или безжичен път, включително предоставяне на

публично разположение на техни произведения по такъв начин, че всеки може да има достъп до тях от място и във време, самостоятелно избрани от него. Тази норма е вдъхновена от член 8 от WCT, който тя възпроизвежда почти дословно.

73 Член 8, параграф 2 от Директива 92/100 изисква държавите членки да предвидят право, с което да се гарантира, че ползвателят заплаща еднократно справедливо възнаграждение, ако публикуван с търговска цел звукозапис или презапис на този звукозапис се използва за излъчване по безжичен път или за какъвто и да е вид публично съобщаване, както и да се гарантира, че това възнаграждение се поделя между съответните артисти изпълнители и продуценти на звукозаписи. Тази норма е вдъхновена от член 12 от Римската конвенция, който тя също така, почти дословно, възпроизвежда (вж. Решение от 6 февруари 2003 г. по дело SENA, C-245/00, Recueil, стр. I-1251, точка 35).

74 От сравнението между член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 и член 8, параграф 2 от Директива 92/100 следва както че понятието „публично съобщаване“, което фигурира в тези разпоредби, е използвано в контекст, който не е идентичен, така и че то има сходни, но все пак частично различаващи се цели.

75 Всъщност по силата на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 авторите имат право с превантивен характер, позволяващо им да забранят публичното съобщаване, което евентуалните ползватели на тяхното произведение могат да имат намерение да осъществят. От друга страна, съгласно член 8, параграф 2 от Директива 92/100 артистите изпълнители и продуцентите на звукозаписи имат право с компенсаторен характер, което не може да бъде упражнено, преди даден потребител да използва или вече да е използвал публикувания с търговска цел звукозапис или презапис на този звукозапис за публично съобщаване.

76 Оттук следва, що се отнася в частност до член 8, параграф 2 от Директива 92/100, от една страна, че тази норма изисква индивидуализирана преценка на понятието „публично съобщаване“. Това е така и що се отнася до самоличността на ползвателя, и до въпроса за използването на въпросния звукозапис.

77 От друга страна, доколкото член 8, параграф 2 от Директива 92/100 се прилага в случай на използване на произведението, визираното в тази норма право има предимно икономическо естество.

78 Така, за да се прецени дали даден ползвател осъществява публично съобщаване по смисъла на член 8, параграф 2 от Директива 92/100, в съответствие с индивидуализирания подход, определен в точка 76 от настоящото решение, следва да се прецени положението на конкретния ползвател и на всички лица, сред които той разпространява защитените звукозаписи.

79 За целите на тази преценка трябва да се отчитат няколко допълнителни критерии, които не са самостоятелни и са взаимозависими. Ето защо те трябва да се прилагат както поотделно, така и във взаимодействието им едни с други, като се има предвид, че в различните конкретни случаи те могат да имат много променлив интензитет.

80 Следователно националната юрисдикция е тази, която трябва да направи цялостна преценка на създалото се положение.

81 В това отношение е нужно да се отбележи, че Съдът вече е извел някои критерии в малко по-различния контекст на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29.

82 На първо място, Съдът вече е подчертал неоспоримата роля на ползвателя. Така той е приел, че лицето, което стопанисва хотел и заведение, извършва съобщаване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29, когато бидейки напълно наясно с последиците от своите

действия предоставя на клиентите си достъп до излъчвано предаване, което съдържа закриляното произведение. Всъщност без намесата на посоченото лице излъчваното произведение по принцип не би могло да достигне до клиентите, макар те да се намират в зоната на разпространение на въпросното предаване (вж. в този смисъл Решение по дело SGAE, посочено по-горе, точка 42 и Решение от 4 октомври 2011 г. по дело Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, Сборник, стр. I-9083, точка 195).

83 На второ място, Съдът вече е уточнил някои елементи, характерни за понятието „публика“.

84 В това отношение Съдът е постановил, че „публика“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 визира неопределен брой потенциални адресати и впрочем предполага наличие на доста голям брой лица (вж. в този смисъл Решение от 2 юни 2005 г. по дело Mediakabel, C-89/04, Recueil, стр. I-4891, точка 30, Решение от 14 юли 2005 г. по дело Lagardère Active Broadcast, C-192/04, Recueil, стр. I-7199, точка 31 и Решение по дело SGAE, посочено по-горе, точки 37 и 38).

85 Що се отнася най-напред до „неопределеността“ на публиката, следва да се отбележи, че според определението на понятието „публично съобщаване“, дадено в речника на СОИС, който, макар да няма задължителна правна сила, все пак допринася за тълкуването на понятието „публика“, става въпрос за това „съответното произведение […] да се направи възприемаемо по всякакъв подходящ начин от лица по принцип, а не от определени лица, спадащи към частна група“.

86 На следващо място, що се отнася до критерия „доста голям брой лица“, неговата цел е да укаже, че понятието „публика“ съдържа определен праг de minimis, което изключва от това понятие твърде малкия, дори незначителен, кръг от засегнати лица.

87 За да определи този брой, Съдът е отчел кумулативните последици, които произтичат от предоставянето на произведенията на разположение на потенциалните адресати (вж. Решение по дело SGAE, посочено по-горе, точка 39). В това отношение е важно да се установи не само колко лица имат едновременно достъп до едно и също произведение, но и колко от тях имат последователно достъп до него.

88 На трето място, в точка 204 от посоченото по-горе Решение по дело Football Association Premier League и др. Съдът е приел, че доходоносният характер на публичното съобщаване по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29 не е ирелевантен.

89 Оттук следва, с оглед на предимно икономическото естество на посоченото право, че това трябва да важи на още по-силно основание при наличието на правото на справедливо възнаграждение, предвидено в член 8, параграф 2 от Директива 92/100.

90 Съдът в частност вече е постановил, че действията на лицето, което стопанисва хотел, насочени към предоставяне на достъп на клиентите му до излъчвано произведение, трябва да се разглеждат като предоставяне на допълнителна услуга с цел да се извлече определена полза, доколкото предлагането на тази услуга има значение за престижа на хотела, а оттам и за цената на стаите. Съдът също така е постановил, че предаването в заведение на излъчвани по радиото произведения се прави с цел и може да се отрази на посещаемостта на заведението, а в крайна сметка и на неговите икономически резултати (вж. в този смисъл Решение по дело SGAE, точка 44 и Решение по дело Football Association Premier League и др., точка 205, посочени по-горе).

91 Изложеното трябва да се разбира в смисъл, че публиката, сред която се извършва посоченото съобщаване, от една страна, е целево търсена от ползвателя, и от друга, е възприемчива по един или друг начин по отношение на съобщаването от ползвателя, а не е случайно „привлечена“.

92 Въпросът дали в случай като разглеждания по главното производство зъболекарят, който излъчва звукозаписи като музикален фон в присъствието на своите пациенти, извършва „публично съобщаване“ по смисъла на член 8, параграф 2 от Директива 92/100 следва да се прецени с оглед именно на тези критерии.

93 Въпреки че, както бе посочено в точка 80 от настоящото решение, поначало националните юрисдикции са тези, които трябва да определят дали това е така в конкретния случай и да извършат всички крайни фактически преценки в това отношение, налага се изводът, що се отнася до главното производство, че Съдът разполага с всички необходими данни, за да прецени дали е налице такова публично съобщаване.

94 Най-напред следва да се отбележи, подобно на постановеното по дело SGAE решение и на решението, постановено по дело Football Association Premier League и др., посочени по-горе, че макар пациентите на зъболекаря да се намират в зоната на покритие на носителя на сигнала на звукозаписите, същите могат да достигнат до тези пациенти само ако последният съзнателно предприеме съответните действия. Ето защо трябва да се счита, че зъболекарят съзнателно участва в излъчването на тези звукозаписи.

95 На следващо място по отношение на клиентите на зъболекар като разглеждания в случая по главното производство следва да се отбележи, че те обикновено са група лица, чийто състав до голяма степен е стабилен, и следователно представляват определена група от евентуални адресати, доколкото останалите лица поначало нямат достъп до неговите грижи. Следователно не става въпрос за „лица по принцип“, обратно на определението, дадено в точка 85 от настоящото решение.

96 Впрочем съгласно точка 84 от настоящото решение, що се отнася до броя лица, на които зъболекарят предоставя възможност да слушат един и същ излъчван звукозапис, налага се изводът, че тъй като става въпрос за клиентите на зъболекар, тази група от лица е твърде малка, дори незначителна, като се има предвид, че кръгът от лица, присъстващи едновременно в кабинета му, като цяло е съвсем ограничен. Освен това, въпреки че клиентите идват един след друг, новодошлите клиенти по общо правило не са адресати на същите звукозаписи, по-специално на излъчените по радио.

97 На последно място, безспорно е, че в случай като този по главното производство зъболекарят, който излъчва като музикален фон звукозаписи в присъствието на своите пациенти, не може логично нито да очаква, че само в резултат на това излъчване клиентелата на кабинета му ще нарасне, нито да увеличи цената на извършваното от него лечение. Ето защо самò по себе си това излъчване не би могло да има отражение върху доходите на въпросния зъболекар.

98 Всъщност излъчването на звукозаписи изобщо не е присъщо на зъболекарската практика, защото клиентите на зъболекаря отиват в неговия кабинет с единствената цел да бъдат лекувани. Те имат достъп до някои звукозаписи на случаен принцип и без оглед на своите желания, в зависимост от момента на пристигането си в кабинета, от продължителността на изчакване и от естеството на полученото от тях лечение. При това положение няма как да се допусне, че обичайната клиентела на даден зъболекар е възприемчива към въпросното излъчване.

99 Следователно това излъчване няма доходоносен характер, обратно на критерия, изложен в точка 90 от настоящото решение.

100 От предходните съображения следва, че зъболекар като разглеждания в главното производство, който излъчва безвъзмездно звукозаписи в своя кабинет в полза на и независимо от волята на клиентите си, не осъществява „публично съобщаване“ по смисъла на член 8, параграф 2 от Директива 92/100.

101 Ето защо изискването по член 8, параграф 2 от Директива 92/100 ползвателят да плати справедливо възнаграждение, тъй като осъществява „публично съобщаване“ по смисъла на тази разпоредба, не е изпълнено в случай като разглеждания по главното производство.

102 При това положение на четвъртия и петия въпрос следва да се отговори, че понятието „публично съобщаване“ по смисъла на член 8, параграф 2 от Директива 92/100 трябва да се тълкува в смисъл, че не обхваща безвъзмездното излъчване на звукозаписи в зъболекарски кабинет като разглеждания по главното производство в полза на и независимо от волята на клиентите, извършено при упражняването на свободна професия. Следователно това излъчване не поражда право на възнаграждение за продуцентите на звукозаписи.

По съдебните разноски

103 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Разпоредбите на Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост, което представлява приложение 1 В към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО), подписано в Маракеш на 15 април 1994 г. и одобрено с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.), и на Договора на Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) за изпълненията и звукозаписите от 20 декември 1996 г., са приложими в правния ред на Съюза.

Международната конвенция за закрила на артистите изпълнители, продуцентите на звукозаписи и излъчващите организации, съставена в Рим на 26 октомври 1961 г., доколкото не е част от правния ред на Съюза, не се прилага в Съюза, но все пак има непряко действие в него.

Частноправните субекти не могат да се позовават пряко нито на споменатата конвенция, нито на цитираното споразумение, нито на посочения по-горе договор.

Понятието „публично съобщаване“, което фигурира както в Директива 92/100/ЕИО на Съвета от 19 ноември 1992 година относно правото на отдаване под наем и в заем и относно някои права, сродни на авторското право в областта на интелектуалната собственост, така и в Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество, трябва да се тълкува в светлината на съответните понятия, съдържащи се в същата конвенция, в цитираното споразумение и в посочения по-горе договор, и то така, че да остане съвместимо с тези актове, като същевременно се отчитат контекстът, в който са използвани въпросните понятия и целта на релевантните разпоредби от съответните международни актове в областта на интелектуалната собственост.

2) **Понятието „публично съобщаване“ по смисъла на член 8, параграф 2 от Директива 92/100 трябва да се тълкува в смисъл, че не обхваща безвъзмездното излъчване на звукозаписи в зъболекарски кабинет като разглеждания по главното производство в полза на и независимо от волята на клиентите, извършено при упражняването на свободна професия. Следователно това излъчване не поражда право на възнаграждение за продуцентите на звукозаписи.**

Подписи